

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Poslovni broj: St-390/2018

**Naziv stečajnog dužnika: Stečajna masa iza
VRANKAMEN d.o.o. u stečaju, OIB: 08202362113**

STEČAJNI UPRAVITELJ: **DOMAGOJ REPAČ**, Zagreb, Đorđićeva 24,
OIB: 24977406612

ŽALBA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu
St- 390/2018 od 21.12.2021. godine

***-zbog pogrešne primjene materijalnog prava
-zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja***

Pobijanim rješenjem sud je u točki I izreke odlučio:

Stečajnom upravitelju Domagoju Repaču iz Zagreba, Đorđićeva 24, OIB: 24977406612:

a) određuje se nagrada za obavljanje službe stečajnog upravitelja u iznosu od 147.463,23 kn bruto, uvećano za 7,5% osnovom troškova obveznog doprinosa za zdravstveno osiguranje u iznosu od 11.059,74 kn, dakle, u sveukupnom iznosu od 158.522,97 kn, dok se za više traženi iznos od 147.463,23 kn bruto zahtjev stečajnog upravitelja po ovoj osnovi odbija

b) odobrava se naknada stvarnih troškova u ovom stečajnom postupku u ukupnom iznosu od 2.790,00 kn, dok se za više traženi iznos od 282,00 kn zahtjev stečajnog upravitelja po ovoj osnovi odbija.

Žalitelj primarno prije isticanja žalbenih razloga ističe da obrazloženje pobijanog rješenja nije sastavljeno u skladu sa čl. 59 Sudskog poslovnika na način da je isto numerirano arapskim brojevima, pa se stoga u elaboriranju žalbenih navoda nije u mogućnosti pozvati na arapski broj u obrazloženju pobijane odluke već žalbene navode mora iznositi na način da prethodno citira tvrdnje suda, pa ih potom komentira zbog čega je sama žalba opsežnijeg sadržaja nego što bi to bila da je rješenje sastavljeno u skladu sa čl. 59. Sudskog poslovnika.

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

Žalitelj smatra da je prvostupanjski sud prilikom donošenja pobijanog rješenja primarno počinio žalbenu povredu pogrešne primjene materijalnog prava, a ujedno i žalbenu povredu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalitelj smatra da je sud neosnovano odbio njegov zahtjev za isplatu ukupnog zatraženog iznosa nagrade, odnosno neosnovano odbio njegov zahtjev za nagradu u daljnjem iznosu od 147.463,23 kn.

I POVREDA POGREŠNE PRIMJENE MATERIJALNOG PRAVA

U odnosu na odbijeni dio zahtjeva za nagradu u iznosu od 147.463,23 kn žalitelj smatra da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

Pobijana odluka prvostupanjskog suda je u suprotnosti sa čl. 5 i 7. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima NN 71/15.

Žalitelj nadalje ističe da je sud pogrešno primijenio materijalno pravo pozivajući se i na odredbe čl. 113. stavak 1. točka 2.1. Zakona o doprinosima uvećavajući iznos dosuđene nagrade za 7,5% osnovom troškova obveznog doprinosa za zdravstveno osiguranje u iznosu od 11.059,74 kn iz razloga jer taj trošak žalitelj nije niti tražio a niti mu pripada obzirom na odredbe mjerodavnog prava iz razloga jer samostalno vodi poslovne knjige za djelatnost stečajnog upravitelja, sa kojom odlučnom činjenicom je žalitelj upoznao sud u podnesenom prijedlogu za određivanje nagrade no sud je istu zanemario iako je odlučna za ovaj dio nepripadno dosuđenog iznosa. U prilogu mišljenje porezne uprave *Broj klase: 423-01/17-01/468, Ur. broj: 513-07-21-01/18-2 od 17.01.2018.*

Žalitelj ističe da je u ovom postupku prema pravilima mjerodavnog prava u predviđenom roku izvršio sve zakonom propisane radnje, pa stoga ostvaruje pravo na puni, zatraženi iznos nagrade jer nema osnova po kojima bi sud žalitelju mogao umanjiti iznos nagrade predviđen čl. 5. i 7. Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima NN 71/15.

Stečajni postupak je multidisciplinarni postupak koji od stečajnog upravitelja zahtijeva stalnu stručnu obuku, specifično stručno znanje, iskustvo te odgovornost na koju ga se uvijek može pozvati uz mogućnost kažnjavanja te obvezu podmirjenja naknade štete u slučaju nesavjesnog postupanja. Stoga je notorno da dužnost stečajnog upravitelja nosi težinu i odgovornost uz mnogobrojne dužnosti i obveze u stečajnom postupku. Ujedno postupanje stečajnog upravitelja pridonosi i općoj gospodarskoj situaciji u društvu, te konkretno u ovom predmetu izuzetno dobroj percepciji naše države u inozemstvu (*vjerovnik investicijski fond iz Malte*). Stoga se zahtjev stečajnog upravitelja za određivanje nagrade nikako ne smije svesti na suženo tumačenje prvostupanjskog suda čl. 5. Uredbe o broju njegovih poduzeti radnji uz pritom neargumentiranu percepciju o složenosti istih. Tim više jer je stečajni upravitelj tijelo stečajnog postupka i operativni izvršitelj odluka suda, koji u okviru zakona provodi radnje u svrhu ostvarivanja prava i interesa svih vjerovnika, a za te njegove radnje zakonodavac je predvidio nagradu za rad te je donio Uredbu o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima koja uzimajući sve to u obzir primarno određuje vrijednost unovčene imovine kao osnovni kriterij za obračun nagrade. Odredba čl. 5. Uredbe propisuje da stečajni sud može odrediti stečajnom upravitelju dodatnu te posebnu nagradu, no uz jasna ograničenja kod određivanja istih, a

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

sve to uz dodatno ograničenje maksimalne visine nagrade uređeno člankom 6. Uredbe koji predviđa i utvrđuje maksimalno uvećanje najvišeg mogućeg iznosa nagrade na temelju dodatne nagrade za 25% i najviše dopušteno uvećanje iznosa nagrade na temelju posebne nagrade za 2,5%. Stoga je jasan *ratio* citirane Uredbe da se visina nagrade stečajnom upravitelju određuje u postotku od iznosa ostvarenog unovčenjem imovine, koja odredba je sastavljena po principu promjenjivog postotka od iznosa ostvarenog prodajom, pa je stoga sud trebao istu primijeniti i kod određivanja nagrade žalitelju u ovoj pravnoj stvari.

Sud u obrazloženju pobijanog rješenja pokušava teleološki istumačiti pravnu normu konkretno čl. 5 te s njim u vezi čl. 7 Uredbe o kriterijima i načinu obračuna i plaćanja nagrade stečajnim upraviteljima NN 71/15. Pritom pri pokušaju teleološkog tumačenja donosi netočne zaključke. Ujedno samo tumačenje norme izvodi protivno pravnim tehnikama tumačenja pravnih normi. To iz razloga jer su citirane odredbe Uredbe jasne i nedvojbene kako samostalno tako i u cjelini sa ostalim odredbama same Uredbe to tim više jer je Uredba u primjeni od 2015. godine te nadležni sudovi primjenjujući istu nisu imali nikakve dvojbe ili potrebe za dodatnim teleološkim tumačenjima članaka 5. i 7. pogotovo ne na način kako to sada prvostupanjski sud arbitrarno i nejednako čini u ovom slučaju.

Prvostupanjski sud se u obrazloženju pobijane odluke poziva i na navodno stajalište Visokog trgovačkog suda RH iz listopada 2021, no pritom propušta navesti podatke o odluci u kojoj je isto izneseno. Stoga žalitelj opreza radi, iako sud nije naveo odluku VTS RH na koju se poziva, ističe da eventualno stajalište VTS RH na koje se prvostupanjski sud poziva može isključivo predstavljati izuzetak od uvriježenih rješidbi VTS RH u ovakvim slučajevima, to tim više jer nije doneseno na nivou pravnog shvaćanja sjednice trgovačkih i drugih odjela VTS RH pa stoga nikako nije obvezujuće.

Bitno je za istaknuti da je način, na koji prvostupanjski sud pogrešno pokušava kvantificirati i rangirati radnje stečajnog upravitelja interpretirajući čl. 5 Uredbe, u neskladu sa citiranom pravnom normom, njegovi zaključci se ne mogu se ispitati i nemaju razloga. Diskrecijska gradacija radnji koje sud opisuje kao „niže srednje“ je nejasna i ne može se nikako ispitati. Usprkos takvim očitim nedostacima citirane gradacije ista je od strane suda određena kao pretpostavka za primjenu čl. 7 Uredbe. Takav zaključak prvostupanjskog suda dovodi do velike pravne nesigurnosti obzirom da se odluka prvostupanjskog suda ne može ispitati, a rezultat takve primjene diskrecijske ocjene suda u dijelu složenosti obavljenih radnji je drastično umanjenje nagrade u odnosu na vrijednost iste utvrđene čl. 7 Uredbe. Stoga prvostupanjski sud u ovom dijelu obrazloženja čini i bitne povrede postupka iz čl. 354. st. 2 točka 11, no žalitelj smatra da iste ne trebaju biti predmet ocjene žalbenog suda, obzirom da je prethodna povreda prvostupanjskog suda u dijelu pogrešne primjene materijalnog prava zbog ne primjene mjerodavnih odredbi Uredbe, primarno relevantna za odluku žalbenog suda u ovoj pravnoj stvari.

Procjena i ocjena prvostupanjskog suda da su radnje stečajnog upravitelja srednje nižeg obujma i stupnja složenosti mora biti provjerljiva te se mora moći ispitati, a to ovdje nije slučaj. Zaključak suda da iznos nagrade može biti manji od iznosa utvrđenog čl. 7 Uredbe je nerazumljiv, a to stoga što sud nije dao razloge zbog čega je konkretne radnje stečajnog upravitelja kvantificirao kao radnje za koje je umanjio iznos predviđen čl. 7 Uredbe za čak 50 %. Zašto umanjenje nije 40 % ili 20 % ili možda 80%?????, zašto je baš 50 %. Odgovor na ovo laičko pitanje obrazloženje prvostupanjskog suda nema.

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

Dakle, moraju postojati kriteriji da bi se nešto moglo kvantificirati po tim kriterijima te potom ispitati jer tumačenje pravne norme nikako ne smije voditi u arbitrarnost. Sud u ovom slučaju postupa arbitrarno što je nedopušteno te izravno krši načelo zakonitosti. Zakonitost je pravna vrijednost i jedno od sredstava za postizanje pravne sigurnosti pa stoga sud u tumačenju pravnih normi treba imati izuzetno visoke standarde te primarno načelo zakonitosti shvatiti kao samostalan argument jer je predvidivost pravne norme dio šire pravne vrijednosti, instituta pravne sigurnosti.

Pobijanom odlukom je prvostupanjski sud izašao iz zone načela zakonitosti te izravno ušao u zonu arbitrarnosti, što je strogo zabranjeno, pogotovo imajući u vidu da nadležni Trgovački sudovi u RH, uključujući i sud u Splitu, pa i uređujuću sutkinju u drugim zaduženim predmetima donose odluke o nagradi isključivo vodeći se propisanim u čl. 7. Uredbe, dakle, vrijednošću unovčene imovine, stoga žalitelj ističe ova odluka predstavlja negativan izuzetak, primjer arbitrarnosti suda, što rezultira kršenjem načela jednakosti i prava žalitelja na pravično suđenje.

Dakle, da bi se radnje stečajnog upravitelja uopće mogle kvantificirati na način kako to pokušava prvostupanjski sud rabeći pojmove koje ne obrazlaže, bilo bi potrebno da takvu kategorizaciju odredi neki viši pravni autoritet kao što su primjer Orijentacijski kriteriji Vrhovnog suda RH za naknadu neimovinske štete. Dakle, kategorizacija poslova i obujma rada stečajnog upravitelja koju sada primjenjuje prvostupanjski sud nakon 6 godina primjene Uredbe, ne može biti samo u području tzv. diskrecijske procjene suda to iz razloga jer upravo od tog kriterija prema tvrdnji samog prvostupanjskog suda ovisi visina nagrade. To tim više jer se iz drugih rješidbi same uređujuće sutkinje kategorizacija koju nameće ne može unificirati i pratiti obzirom da retoriku ovog predmeta ne prate njene rješidbe u drugim predmetima. Uvidom u rješenja uređujućeg suca o nagradama stečajnim upraviteljima u drugim predmetima za koje je zadužen može se uočiti dijametralno suprotan pristup pri donošenju rješenja o nagradama. Tako uređujući sudac najčešće u obrazloženju drugih rješenja rabi formulaciju slijedećeg sadržaja:

„Opisani obujam i složenost poslova stečajnog upravitelja (članak 5. stavak 1. Uredbe), ovaj sud utvrđuje kao odgovarajuće pripadnim nagradi koja se stečajnom upravitelju određuje s osnove vrijednosti unovčene stečajne mase (članak 7. Uredbe)“

U prilogu odluke uređujuće sutkinje u predmetima St-1106/2017, St-406/2018, St-2041/2016, ST-257/2020, St-322/2019 koje potvrđuju svojim sadržajima izreka i obrazloženja da je sud u ovom predmetu postupio selektivno i arbitrarno te drugačije nego što postupa inače kada uredno primjenjuje čl. 7 Uredbe kod odlučivanja o visini zatražene nagrade.

Žalitelj smatra da mu sukladno čl. 5. a u vezi sa čl. 7 Uredbe o nagradi za rad stečajnog upravitelja pripada nagrada kao što je zatražio a sukladno vrijednosti unovčene imovine, te da je sud počinio žalbenu povredu pogrešne primjene materijalnog prava obzirom da nije primijenio citirane mjerodavne odredbe.

U jednom dijelu obrazloženja prvostupanjski sud točno zaključuje pozivajući se na odluku Visokog trovačkog sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj PŽ-7606/2018-2 od 16. siječnja 2019. da se obračun nagrade stečajnom upravitelju vrši temeljem odredbe članka 94. stavka 1. SZ-a i sukladno člancima 5. i 7. Uredbe a ne članka 13 stavka 2. Uredbe, a pritom ne uočava da je upravo VTS

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

RH tom citiranom odlukom preinačio prvostupanjsku odluku rukovodeći se isključivo odredbom čl. 7 Uredbe, koju primjenu zagovara i žalitelj u ovoj pravnoj stvari.

Vezano za nepravilno primijenjeno materijalno pravo, upravo je rješenje Visokog trgovačkog suda RH PŽ-7606/2018-2 koje sud kao primjer navodi u izreci i obrazloženju o bitnim činjenicama navelo kako je i ovdje žalitelj predložio:

- u predmetnom postupku je stečajna masa unovčena za manje od 1 godine dok ovdje postupak traje više od 3,5 godine
- održano je 4 ročišta dok je u ovom predmetu održano njih 9.
- utvrđene su tražbine u iznosu od 128,68 kn dok ih je ovdje bilo 5,1 milijun kuna.
- druge karakteristike koje 2 stečajna postupka iz primjera čine bitno različitim;

Usprkos tome je žalbeni sud preinačio rješenje prvostupanjskog suda i primijenio puni iznos sukladno čl. 7. Uredbe kako je i primjereno. Dakle, upravo je sudska praksa VTS RH koju sud spominje ide u korist ovdje žalitelju, poglavito imajući u vidu intenzitet predmeta, što prvostupanjski sud ne cijeni takvim i postupa drugačije, ne primjenjujući mjerodavno pravo na koje mu ukazuje i citirana odluka drugostupanjskog suda.

II POVREDA POGREŠNO I NEPOTPUNO UTVRĐENOG ČINJENIČNOG STANJA

Sud u obrazloženju pobijanog rješenja navodi radnje koje je žalitelj obavio tijekom predmetnog postupka. Radnje ne navodi potpuno te propušta navesti sve obavljene radnje, pa tako propušta navesti obavljene radnje žalitelja za koje ima relevantne dokaze u spisu (podnesci, izvješća), a to su:

1. Radnja pribave mišljenja Središnjeg ureda Porezne uprave RH o porezno pravnom statusu nekretnine stečajnog dužnika
2. Radnja pribavljanja i dostave procjene vrijednosti nekretnine u vlasništvu stečajnog dužnika, uz opasku da je žalitelj sam predujmio troškove predmetne procjene
3. Radnja slanja oglasa o prodaji putem javne dražbe na vodeće agencije u Republici Hrvatskoj i ostatku Europske unije za prodaju nekretnina uključujući i komunikaciju sa agentima
4. Radnja sastava očitovanja- odgovora na žalbu treće osobe na rješenje o dosudi
5. Radnja predaje u posjed nekretnine kupcu sukladno zaključku suda
6. Radnja dostave 23 podnesaka (izvješća i drugi podnesci) o tijeku postupka i stanju stečajne mase a u ovom je postupku održano 9 ročišta
7. Predstojeća radnja obveze izrade završnog izvješća, završnog računa i završnog diobnog popisa

Propuštanjem navođenja svih obavljenih radnji od strane žalitelja sud je počinio žalbenu povredu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Navedena žalbena povreda, propuštanja navođenja svih radnji žalitelja u predmetu pod gornjim brojem ima reperkusije i na ocjenu samog prvostupanjskog suda u dijelu primjene tj. tumačenja čl. 5 Uredbe o stupnju, opsežnosti i složenosti obavljenih radnji žalitelja. Stoga žalitelj podredno ukoliko bi drugostupanjski sud zauzeo stav da je prvostupanjski sud mogao i trebao cijiniti stupanj obujma i stupnja složenosti obavljenih radnji stečajnog upravitelja kao preduvjet za primjenu čl. 7 Uredbu navodi da sud nije cijenio sve obavljene radnje stečajnog upravitelja, da je tim propustom počinio žalbenu povredu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Stoga žalitelj smatra da

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

je prvostupanjski sud obavljene radnje pravilno utvrdio prema stanju spisa kako gore opisuje žalitelj, tada iste zasigurno zadovoljavaju stupanj obujma i složenosti (srednji stupanj), a koja je odgovarajuća pripadnoj nagradi temeljem čl. 7 Uredbe koja se određuje s osnova vrijednosti unovčene stečajne mase. Dodatno prethodnoj elaboraciji žalitelj ističe da sud u ovoj pravnoj stvari ne uzima u obzir stanje samog spisa te činjenicu da se ovdje radi o nastavku postupka nad stečajnom masom te da prethodno nije postojao aktivni stečajni postupak u kojem bi da je takav slučaj stečajni upravitelj već ostvario pravo na isplatu nagrade, a u naknadnoj diobi bi ostvario pravo na dio daljnje nagrade. Dakle, u ovom slučaju treba krenuti od činjenice da ovdje nije postojao stečajni postupak prije naknadne diobe.

Nadalje, postupak je trajao više od 3,5 godina, održano je 9 ročišta, imovina je prodana na 3. javnoj dražbi u uvjetima nastale ozbiljne krize na obalnom tržištu nekretnina. Vezano za činjenično stanje, u prijedlogu za određivanje nagrade, navedeni su samo radnje i troškovi koji se mogu kvantificirati. Sud je propustio uočiti odgovornost i zalaganje stečajnog upravitelja u ovom postupku. Upravo je zalaganjem stečajnog upravitelja građevinsko zemljište u suvlasništvu i dijelom poljoprivredno, u jeku pandemijske a posljedično i gospodarske krize te loše investicijske klime, prodano za značajan iznos. Navodeći da je samu dražbu provodila FINA, propušta se uočiti da je upravo aktivnim, intenzivnim i brojnim radnjama stečajnog upravitelja imovina stečajne mase i unovčena a samo slanje i zaprimanje ponuda provodi računalni sustav.

Vezano za činjenično stanje procjenjujući intenzitet predmeta – rada stečajnog upravitelja kao „niže-srednji“, ako je u ovom postupku obavljeno 9 ročišta, postupak traje više od 3,5 godine, ispitane su značajne tražbine te je imovina unovčena za znatan iznos uz otegotne okolnosti, koji bi bio kriterij za dobivanje pune nagrade a koji za dobivanje dodatne nagrade u nastavljenom postupku nad stečajnom masom. Stoga se može zaključiti da u postupku naknadne diobe ne mogu niti biti zahtjevnije radnje od obavljenih. To tim više jer neke radnje ili oblici poslova, u nastavku stečajnog postupka nad stečajnom masom po naravi stvari nisu ni mogući. *U prilogu naprijed iznesenih tvrdnji za primjer rješenje uređujuće sutkinje u predmetu St-406/2018 u kojem ima dijametralno suprotan pristup u primjeni mjerodavnog prava i utvrđivanju činjeničnog stanja.*

Također primjenjujući umanjeње u svojoj odluci, prvostupanjski sud ne uočava da je samo nužnih i stvarnih troškova bilo više od 30.000,00 kn a zahtjev je skromno postavljen na otprilike 10% tog iznosa primarno iz razloga jer uređujuća sutkinja najavljuje da ne priznaje troškove dolaska na ročišta izvan županije sjedišta suda bez obzira na mjesto prebivališta stečajnog upravitelja, iako je VTS RH (Pž-1895/2020 od 22.5.2020. godine) donio odluku kojom utvrđuje da se isti imaju priznati. Nadalje ne uočava činjenicu da stečajni upravitelj sam kreditira stečajnu masu i snosi trošak procjene vještaka u iznosu od 7.500,00 kn više godina prije negoli ima mogućnost povrata te da se od određenog bruto iznosa naknadno podmiruju porezi, prirezi i doprinosi. Bitno je za napomenuti da su odgovornost i rad stečajnog upravitelja više od jednostavnog uredskog posla, a prošlogodišnje ubojstvo stečajne upraviteljice u Šibeniku dodatno potvrđuje tezu o velikoj odgovornosti koja prati ovu ulogu u društvu na svim razinama, kako u odnosima sa predstavnicima dužnika, vjerovnicima, sudom, organima državne uprave, medijima....itd.

Stoga kada bi se i prihvatio kriteriji odnosno tumačenje prvostupanjskog suda u dijelu čl. 5 Uredbe, žalitelj smatra da predmetne radnje stečajnog upravitelja je sud pogrešno ocijenio te ih je

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

trebao cijeniti u srednjem obujmu i intenzitetu uz primjenu odredbe čl. 7 Uredbe uz određivanje nagradu u zatraženom iznosu.

Završno vezano za navode suda o otegotnosti stečajnog postupka za vjerovnike a oportunisti za stečajnog upravitelja, ističe se da su u ovom postupku upravo ti vjerovnici (investicijski fondovi sa Malte) polagali nadu u stečajnog upravitelja da će im dobro prodati imovinu jer nisu htjeli još 2018. preuzeti imovinu kao višak po završnoj diobi iz razloga što bi morali snositi porez na prihod od kapitala 12% (oko 860.000,00 kn), a primjeri rješenja (St-1106/2017, St-406/2018, St-2041/2016, ST-257/2020, St-322/2019) uređujuće sutkinje u drugim predmetima koji se dostavljaju u prilogu potvrđuju dijametralno suprotan pristup određivanjem visine nagrade u odnosu na unovčenu vrijednost imovine i prijavljene a ne namirene tražbine vjerovnika, što samo dodatno potvrđuje tvrdnju žalitelja o arbitrarnosti prvostupanjskog suda u ovoj pravnoj stvari, a čime se krši pravo žalitelja na pravično suđenje i jednakost pred sudovima u RH.

Stoga žalitelj smatra da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio mjerodavno pravo, nepotpuno utvrdio činjenično stanje jer nije pobijanim rješenjem uzeo u obzir sve obavljene radnje žalitelja, podredno i posljedično pogrešno ocijenio da su iste nižeg/srednjeg obujma i stupnja složenosti te završno pogrešno odlučio pripadnu nagradu stečajnom upravitelju umanjiti za iznos od 50% od one nagrade koja bi mu inače pripala uz primjenu čl. 7 Uredbe po osnovi vrijednosti unovčene stečajne mase u iznosu od 3.784.663,75 kn.

Nastavno na sve izneseno žalitelj predlaže da drugostupanjski sud uvaži žalbene navode žalitelja te preinači pobijano rješenje prvostupanjskog suda u pravcu žalbeni navoda odnosno podredno ukine isto i vrati ga sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje, s tim da žalitelj predlaže u slučaju ukidanja primjenu čl. 371 ZPP-a.

U Zagrebu, 05.01.2022.

Žalitelj:

Domagoj Repač,
stečajni upravitelj

Prilog:

mišljenje porezne uprave Broj klase:423-01/17-01/468, Ur. broj:513-07-21-01/18-2 od 17.01.2018.

Rješenja TS ST St-1106/2017, St-406/2018, St-2041/2016, ST-257/2020, St-322/2019